

delphes

ΕΒΝΤΕΡ
ΤΗΣ ΑΚΩ ΠΡΕΣΒ
ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΑΡΧΕΛΑΝΚΟΥ
ΒΟΥΛΩΝ
1980

stephopoulos

«il ne faut peindre que ce qu'on aime»

PICASSO

«Δέν πρέπει κανεις νά ζωγραφίζη παρά αυτό που αγαπά»

ΠΙΚΑΣΣΟ

L'art actuel repose presque toujours sur des affirmations qui découlent de la sensation, et non pas de la réflexion. On dirait qu'une sorte de dégoût systématique pour tout ce qui est pensé, a balayé les esprits et que le peintre ne vise plus qu'à retrouver la fraîcheur première, la virginité du regard. D'où son souci de conserver intactes les premières sensations enregistrées et l'importance de la mémoire. A l'atelier, lorsque le peintre dialogue avec la surface vierge de la toile, il précède à une sorte d'introspection. Des scènes jamais oubliées, des odeurs, des lumières, surgissent et la main scribeuse qui lie les formes qui accorde les taches, qui juxtapose les éléments disparates marque la jonction qui se crée entre le tableau riche de tous ses possibles et toute une ma-

tière vivante, chaotique, qu'il convient d'organiser.

«Je ne fais qu'un avec mon tableau» disait Cézanne. STEPHOPOULOS peut, reprenant cette affirmation, signifier l'accord entretenu entre la toile et son moi, pénétré d'un souvenir profond qui le lie à un certain sol, à un certain climat, à une certaine lumière, à un certain espace. Amphissa, où il est né, est bâtie au fond d'un cirque. Les montagnes alentour dont le Montparnasse, où les dieux habitèrent autrefois, l'ont vivement frappé. Son regard alors enregistrera des taches, des volumes qu'il retrouve instinctivement aujourd'hui comme l'on retrouve une odeur qui, brusquement, vous resitue dans un endroit et à un moment précis de votre vie intérieure.

Le peinture, pour lui, c'est donc

une certaine fixation dans le temps,
de ses premiers contacts avec le
monde extérieur.

Je pense que tout peintre est fina-
lement amené à repeindre toute sa
vie, la même chose. Non pas le mê-

me spectacle ; il peindra le monde dans sa multiplicité, mais à travers une sensation majeure, unique, première qui l'a, en quelque sorte, ouvert à la vie, qui l'a fait passer du chaos initial d'où il est issu, à la lumière de la compréhension et de la sensation.

Nous lisons la toile comme un paysage, parce que nous savons qu'il y a là des touffes végétales, les masses sombres des rochers, la chute du ciel sur les cîmes aigues. Peu nous importe que ce soit un paysage bien défini, localisé. Ce qui importe bien davantage c'est qu'il soit le paysage à travers un regard. Comme si les choses, n'existaient, en fait, que par rapport à la manière de les voir.

Aujourd'hui, après un séjour prolongé à Paris, la vision de STEPHO-

POULOS représente l'état d'une certaine mesure qui le situe dans la tradition d'un pays où l'art exige l'équilibre. Cette vision, il est vrai, considérablement enrichie par des apports successifs : oeuvres vues et aimées, voyages etc...

Qu'une vision soit personnelle, qu'elle témoigne d'une certaine émotion ne doit pas pour autant susciter le désordre.

STEPHOPOULOS qui a conscience d'une certaine rigueur veut que sa vision soit architecturée et la réussite de son entreprise tient à ce qu'il a su, justement, concilier les structures nécessaires à la lisibilité avec une vision du réel qui lui appartient en propre.

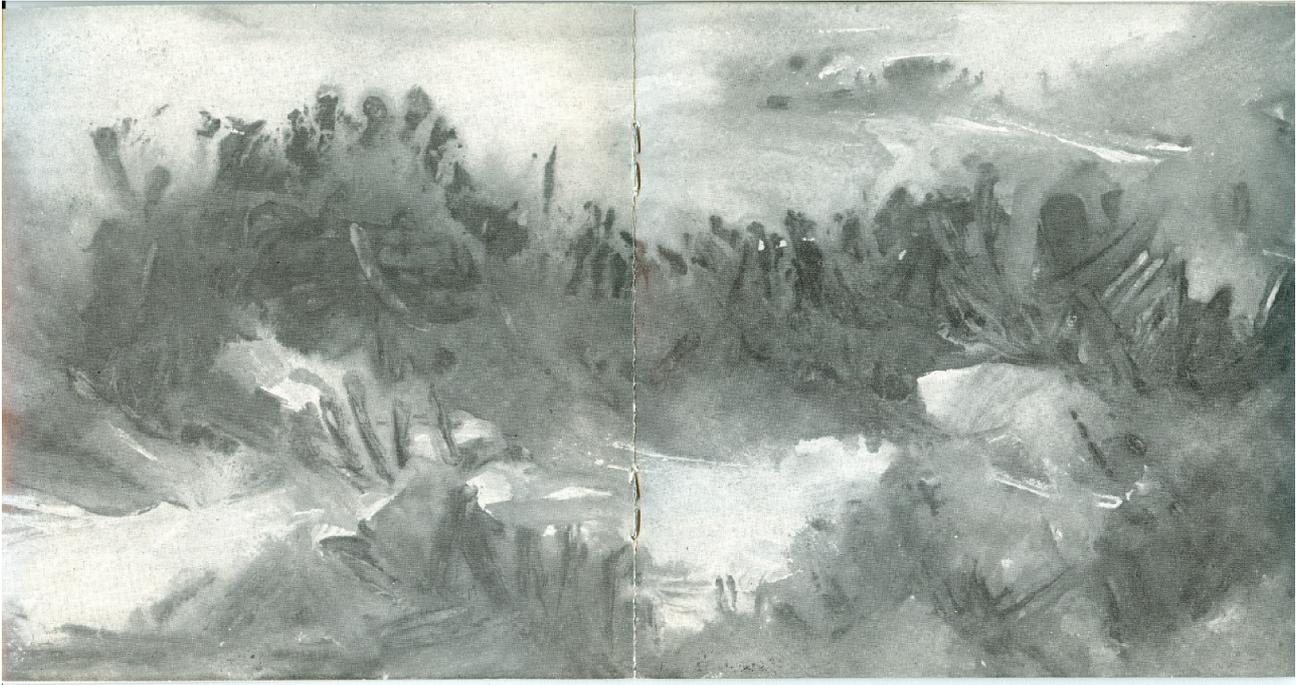
Jean - Jacques LEVEQUE

Né en 1928 à Amphissa Grèce. Après son baccalauréat, il entre à l'École des Beaux Arts d'Athènes, à l'atelier du P. Hubert Argyros, jusqu'en 1952. Ensuite à l'atelier de gravure du P. Kephallinos, jusqu'en 1954. Alors il obtint une bourse de l'Université d'Athènes, pour deux ans d'études à Paris 1954-56. Une bourse d'un an lui a été attribuée par le Gouvernement Grec pour l'année 1957.

A Paris, pendant ces trois années il suit les cours de peinture du P. Maurice Brianchon, à l'École des Beaux Arts de Paris. Depuis il vit à Paris.

20, Rue de Lourmel Paris 15e.

1956. Salon d'Automne — Artistes associés au Musée d'Art Moderne de Paris — Participation à Deauville — Londres — Musée d'Art Moderne de Rouen — Exp. Internationale Cité Universitaire de Paris. **1957.** Biennale d'Alexandrie — 5e Exp. Panhellenique Athènes — Exp. Internationale Salonique — Exp. de Groupe Galerie «A» 23 Athènes. **1958.** «Artistes Grecs de Paris» Maison Internationale Cité Universitaire de Paris — Salon d'Automne Galerie Sarla Athènes. **1959.** «Salon de la Jeune Peinture» au Musée d'Art Moderne de Paris. **1960.** 6e Exp. Panhellenique — Exp. Personnelle Galerie Nées Morphés Athènes. **1961.** Sélectionné au prix des Peintres Etrangers au Musée d'Art Moderne de Paris. **1962.** «Peintres et sculpteurs Grecs de Paris» au Musée d'Art Moderne de Paris.

Ἡ σύγχρονη τέχνη βασίζεται σχεδὸν πάντα, σὲ διαπιστώσεις, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν αἴσθηση καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν σκέψη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἓνα εἶδος συστηματικῆς ἀποστροφῆς, ἔχει σαρώσει τὰ πνεύματα, γιὰ κάθε διανόημα καὶ ὅτι ὁ ζωγράφος, δὲν ἀποβλέπει πλέον παρὰ στὸ νὰ ξαναβρῆ τὴν πρώτη φρεσκάδα, τὴν παρθενικὴ ματιὰ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φροντίδα του εἶναι, νὰ διατηρήσῃ ἀνεπαφες τὶς πρώτες ἐντυπώσεις ποὺ κατέγραψε καὶ τὴν σημασία τῆς μνήμης. Στὸ ἐργαστήριό του, ὁ καλλιτέχνης, ὅταν ἀρχίζει τὸ διάλογο μὲ τὴν παρθένα ἐπιφάνεια τοῦ πίνακά του, κάνει ἓνα εἶδος ἐνδοσκόπηση. Σκηνές ποὺ δὲν ξεχάστηκαν ποτέ, ὀσμές, φῶτα, ἀναβλίζου ἀπὸ μέσα του καὶ τὸ χέρι του, τὸ μαθημένο νὰ γράφῃ, ποὺ συνδέει τὰ σχήματα, ποὺ κάνει νὰ συμφωνοῦν σὲ χρωματικὲς κηλίδες, ποὺ παραθέτει τὰ σκόρπια στοιχεῖα, τονίζει τὴν ἐνότητα, ἀνά-

μεσα στὸν πίνακα μὲ ὄλες τὶς δικές του δυνατότητες καὶ μιὰ ὀλόκληρη ζωντανὴ χασοτικὴ ὕλη, ποὺ πρέπει νὰ συνθέσῃ.

«Ἐγὼ καὶ ὁ πίνακάς μου κάνουμε ἓνα» ἔλεγε ὁ Σεζάν. Ὁ ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ μπορεῖ, ἐπαναλαμβάνοντας αὐτὴν τὴν βεβαίωση, νὰ δείξῃ τὴν συμφωνία ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν πίνακά του καὶ τὸ ἐγὼ του, ἐπειδὴ εἶναι διαποτισμένος ἀπὸ βαθιεῖς ἀναμνήσεις, ποὺ τὸν συνδέουν μ' ἓνα ὀρισμένο κλίμα, μ' ἓνα ὀρισμένο φῶς, μ' ἓνα ὀρισμένο χῶρο.

Ἡ Ἄμφισσα ὅπου γεννήθηκε εἶναι χτισμένη σὲ βάθος ἡμικυκλικό. Τὰ γύρω βουνὰ μὲ τὸν Παρνασσό, ὅπου ζοῦσαν οἱ θεοί, τὸν ἔχουν βαθειὰ σημαδέψει. Γι' αὐτὸ ἡ ματιὰ του ἔχει καταγράψῃ χρωματικὰ στίγματα, ὄγκους ποὺ ξαναβρίσκει σὰν ἀπὸ ἔνστιχτο ὅπως ξαναβρίσκουμε μιὰ ὀσμὴ ποὺ ἀπότομα μᾶς ξανατοποθετεῖ σ' ἓνα τόπο, σὲ μιὰ καθορισμένη

στιγμή της έσωτερικής μας ζωής. 'Η ζωγραφική γι' αυτόν είναι λοιπόν, μιὰ κάποια προσήλωση στο χρόνο, στις πρώτες έπαφές του με τόν έξω-

τερικό κόσμο.

Νομίζω πώς κάθε ζωγράφος τελικά οδηγείται στο να ξαναζωγραφίσει τὸ ίδιο πράγμα ὅλη του τὴ ζωή. Δέν

έννοῶ τὸ ἴδιο θέαμα, ζωγραφίζει τὸν κόσμον στὴν πολλαπλότητά του, μὰ διαμέσου μιᾶς ἀνωτέρας αἴσθησης μοναδικῆς, τῆς πρώτης, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο, τὸν ἔχει εἰσαγάγει στὴν ζωὴ, ἐκείνη ποὺ τὸν ἔκανε νὰ περάσει ἀπὸ τὸ πρωταρχικὸ χάος, ἀπ' ὅπου βγήκε, στὸ φῶς τῆς κατανόησης καὶ τῆς αἴσθησης. Διαβάζουμε τὸν πίνακα σὰν ἕνα τοπίο, γιατί ξέρουμε πῶς βρίσκονται ἐκεῖ, σκόρπιες φυλλωσιές, σκοτεινές μάζες βλάχων, ἕνας οὐρανὸς ποὺ πέφτει σὲ ἀπότομες βουνοκορφές. Λίγο μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν πρόκειται, γιὰ ἕνα καθορισμένο, καλὰ ἐντοπισμένο τοπίο. Ἄρκεῖ, κι' αὐτὸ ἔχει μεγαλύτερη σημασία, νὰ εἶναι ἕνα τοπίο ὅπως τὸ εἶδε. Σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν ἀληθινὰ τὰ πράγματα παρὰ σὲ σχέση, μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὰ βλέπει κανεὶς. Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη διαμονὴ στὸ Παρίσι ἢ δυνατότητα ὁράσεως τοῦ ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ ἔ-

φτασε σ' ἕνα τέτοιο σημεῖο ποὺ τὸν τοποθετεῖ, μέσα στὴν παράδοση μιᾶς χώρας, στὴν ὁποία, ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ τὴν ἰσορροπία καὶ αὐτὴ, εἶναι ἀλήθεια σημαντικὰ ἐμπλουτισμένη ἀπὸ διαδοχικὲς προσφορές: ἔργα ποὺ εἶδε καὶ ἀγάπησε, ταξίδια κ.λ.π.

Τὸ νὰ εἶναι ἕνα δράμα προσωπικό, τὸ νὰ μαρτυρᾷ μιὰ ὀρισμένη συγκίνηση δὲν συνεπάγεται ἀναγκαῖα τὴν ἀνυπαρξία τῆς τάξης.

Ὁ ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ ποὺ ἔχει συνείδηση μιᾶς κάποιας αὐστηρότητος, θέλει τὸ δράμα του νὰ εἶναι ἀρχιτεκτονισμένο καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου του, προέρχεται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι μπόρεσε νὰ συμφιλίωση τίς διαρθρώσεις ποὺ ἦταν ἀναγκαῖες γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ ἔργου του, μὲ τὸν ἀποκλειστικὰ δικό του τρόπο, νὰ βλέπη τὴν πραγματικότητα.

Zav - Zák ΛΕΒΕΚ

Γεννήθηκε τὸ 1928 στὴν Ἀμφισσα τῆς Φωκίδος. Τελειώνοντας τὸ Γυμνάσιο τὸ 1946, μπαίνει στὴν Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν, στὸ ἐργαστήριο ζωγραφικῆς τοῦ Οὐμβ. Ἀργυροῦ. Τὸ 1952 τελειώνει τὶς σπουδές του καὶ ἐν συνεχείᾳ παρακολουθεῖ δυὸ χρόνια χαρακτικῆς στὸ ἐργαστήριο τοῦ Κεφαλλينوῦ. Τὸ 1954 πέρνει ὑπότροφία ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν γιὰ δυὸ χρόνια στὸ Παρίσι (1954 - 1956) καὶ τὸ 1957 συνεχίζει ὡς ὑπότροφος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Στὰ τρία αὐτὰ χρόνια παρακολουθεῖ τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τῶν Παρισίων στὸ ἐργαστήριο τοῦ M. Brianchon.

Ἀπὸ τὸ 1954 ζῆ στὸ Παρίσι.

20, Rue de Lourmel Paris 15 e.

Ἐκθέσεις: 1956. «Salon d' Automne» Παρίσι — Artistes associés στὸ Μουσεῖο σύγχρονης τέχνης τῶν Παρισίων — Συμμετοχὴ στὸ Βραβεῖο τῆς Ντοβίλ — στὸ Λονδίνο — Μουσεῖο Σύγχρονης Τέχνης στὴν Ρουέν — Διεθνῆς Ἐκθεσις Πανεπιστημιούπολεως τῶν Παρισίων. **1957.** Μπιεννάλε Ἀλεξανδρείας — 5η Πανελλήνιος Ἐκθεσις — Διεθνῆς Ἐκθεσις Θεσσαλονίκης — Ὀμαδικὴ Ἐκθεσις Γκαλερί «A» 23 Ἀθῆναι. **1958.** «Ἑλληνες Καλλιτέχνες στὸ Παρίσι» Maison Internationale Πανεπιστημιούπολεως Παρισίων — Φθινοπωρινὸ Σαλόνι Γκαλερί Σαρλᾶ Ἀθῆναι — **1959.** «Jeune Peinture» Μουσεῖο Σύγχρονης Τέχνης Παρίσι. **1960.** 6η Πανελλήνιος Ἐκθεσις — Προσωπικὴ Ἐκθεσις Γκαλερί Νέες Μορφές Ἀθῆναι. **1961.** Συμμετοχὴ στὸ Βραβεῖο ζωγραφικῆς «Ξένοι ζωγράφοι στὸ Παρίσι». **1962.** «Ζωγράφοι καὶ Γλύπτες Ἑλληνες τῶν Παρισίων» Μουσεῖο Σύγχρονης Τέχνης στὸ Παρίσι.

Peintures - Detrempes - Dessins
Salles d'exposition Hotel Parnasse
28 Juillet - 28 Septembre 1962